

DE NIEUWE MISORDE UIT 1969 NADER BEKEKEN

Van Hubert Luns
13 maart 2017

De Nieuwe Mis oftewel de “Novus Ordo Missae”, kortweg de NOM, is de uitwerking van het conciliaire besluit van 4 december 1963 onder de naam “Constitutie over de Heilige Liturgie (Sacrosanctum Concilium)”. Deze beoogde een actievere participatie van de gelovigen tijdens de viering, wat een lofwaardig streven was, want op dat moment was daar nauwelijks sprake van. De uitwerking van de constitutie was echter van een heel ander kaliber en stoorde zich totaal niet aan de daarin geformuleerde richtlijnen. Reeds in 1965 verscheen op grond van Sacrosanctum Concilium een instructie voor de misviering, maar die hield niet lang stand. Er zijn een aantal stapsgewijze wijzigingen geweest sinds de invoering van de Tridentijnse Mis (Mis van het Concilie van Trente die met onderbrekingen werd gehouden van 1545 tot 1563). De eerste wijziging gebeurde reeds 34 jaar na de invoering ervan. Het zij opgemerkt dat de Tridentijnse Mis niets nieuws bracht maar formaliseerde wat al bestond. Ook onder Paus Johannes XXIII kwam een wijziging en wel in 1962, dus nog voordat het Tweede Vaticaans Concilie een aanvang had genomen. Maar dat was altijd nog binnen de traditionele leer. Wat met de NOM plaatsvond was een ritusverandering, hetgeen een nog nooit vertoonde breuk vormde met de praktijk uit het verleden. Het was géén logisch gevolg van de conciliebesluiten en sloot niet aan bij een gevestigde praktijk of geloofshouding. Het werd vanuit een weerspannige sectie van het college van kardinalen gedecreteerd en was in feite een uitvloeisel van de zogeheten Nieuwe Liturgische Beweging met namen als de Belgische Dom Beauduin (1873–1960) en Kardinaal Mercier (1851-1926), ook van Belgische kom af.

“De Novus Ordo Missae (NOM) vertegenwoordigt, zowel in het geheel als in onderdelen, een opvallende koerswijziging van de Katholieke theologie van de Heilige Mis, zoals deze is geformuleerd in de 22e zitting van het Concilie van Trente. De canons van de definitief vastgestelde ritus hadden in die tijd als doel een onoverkomelijke barrière op te werpen tegen elke ketterij die de ongeschondenheid van het Mysterie zou kunnen aantasten.” Met deze woorden richtten kardinalen Alfredo Ottaviani en Antonio Bacci zich op 3 september 1969 – de feestdag van de Heilige Pius X – tot Paus Paulus VI toen ze de “Breve Esame Critico del Novus Ordo Missae” (Kort kritisch onderzoek van de NOM) aan de Paus voorlegden, reeds enige weken nadat de NOM van kracht was geworden. De Breve Esame Critico werd in 2005 in opdracht van Paus Johannes-Paulus II verspreid ter gelegenheid van het Jaar van de Eucharistie, waarbij de Paus de gelegenheid te baat nam om een eind te maken aan de verbanning van de Tridentijnse Mis.

De NOM is geen ode aan God. Integendeel, het is een opeenstapeling van oneerbiedigheden. Ze is mensgericht in plaats van godgericht. Daarom wordt ze uitgevoerd met de rug naar het tabernakel en met het gezicht naar het publiek toe, schraapt het het Gloria en het Offertorium en verminkt het Credo, gaat voorbij aan de voorspraak van de heiligen en de gedachtenis van de zielen in het Vagevuur en ook aan alles wat het persoonlijke offer van de priester tot uitdrukking breng. Het schraapt de gebeden van Paus Leo XIII aan het eind en vervangt natuurlijk het Latijn door de volkstaal. Deze ritus is de luide weerklank van het Modernisme dat door Pius X in zijn encycliek uit 1907: “Pascendi Dominici Gregis” de “*opeenstapeling van alle ketterijen*” werd genoemd. Het tracht op schaamteloze wijze de betekenis van de Werkelijke Tegenwoordigheid af te zwakken alsook die van het gewijde priesterschap. Het denigreert het offer- en verzoenende karakter van de Heilige Mis. Met deze ritus poogt men de Heilige Eucharistie tot een gemeenschappelijk liefdesmaal te herleiden dat ver weg staat van een hernieuwing van het Kruisoffer. Dat laatste is een van de centrale dogma’s van onze apostolische en Heilige Kerk, waar niet aan getornd mag worden.

Monsignor Klaus Gamber wordt als een der beste liturgisten van de twintigste eeuw beschouwd. Hij concludeert ten aanzien van deze liturgische omwenteling: *“Het is heel duidelijk dat de hervormers een totaal nieuwe liturgie nastreefden, een liturgie die zowel in geest als vorm van de traditionele afweek, en op geen enkele wijze een liturgie die paste bij wat de concilievaders voor ogen hadden, d.w.z. een liturgie die bij de herderlijke behoeftes van de gelovigen aansloot.”* Hij keurde *“de koude adem van realisme die nu onze eredienst doordringt”* ten zeerste af.¹ Hoe deze wijzigingen hun beslag kregen wordt door Paus Benedictus XVI, toen nog de prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, in zijn voorwoord toegelicht van de Franse vertaling uit 1992 van Gambers boek over de hervorming (Duitse editie 1981). Tot aller verbazing werd dat voorwoord door de uitgever weerhouden. Het luidde aldus:² *“Ook ik heb die beginperiode meegemaakt. Ik spreek uit eigen ervaring, want ook ik heb die periode beleefd met al zijn hoop en verwarring. En ik heb gezien hoe willekeurige deformaties van de liturgie diepe pijn hebben veroorzaakt bij individuen die volledig geworteld waren in het geloof van de Kerk.”* Deze opmerking sluit aan bij wat hij op de drempel van het millennium in de “Geest der Liturgie” opmerkt: *“Wie tegenwoordig het blijvend bestaan van de oude Latijnse liturgie bepleit of eraan deelneemt, wordt als een melaatse behandeld. Elke vorm van tolerantie eindigt hier. In de geschiedenis heeft zich nog nooit iets dergelijks voorgedaan. Door dit te doen verachten en herschrijven we het hele verleden van de Kerk.”*

¹ “The Reform of the Roman Liturgy: Its Problems and Background” (pp. 100, 13).

² Una Voce America, 2013, nr 48.

Het is juist dit principe van het geheiligde verleden, kortweg de traditie genoemd, waaraan de zestiende eeuwse reformatoren aanstoot hebben genomen. De NOM wordt daarom ook wel een 'reformatorische inbreuk' genoemd. Het reformatorisch uitgangspunt over het wezen der traditie vormt de diepe breuklijn tussen het Protestantisme en Rome en het is deze breuk die Paus Franciscus wil overbruggen. Dat alles in naam van het veelkoppige monster van de oecumene. Daar is geen concilie voor nodig. Bergoglio doet gewoon waar hij zin in heeft.

De Breve Esame Critico concludeert:

«« Bij de officiële presentatie van de Nieuwe Misorde in de perszaal van het Vaticaan was men zo stoutmoedig te beweren dat de redenen van het Concilie van Trente niet meer bestonden! Niet alleen bestaan deze echter nog steeds, maar wij aarzelen niet te zeggen dat zich vandaag oneindig belangrijker en zwaarwichtiger redenen laten gelden. Juist in het verzet tegen de valstrikken die eeuw na eeuw de zuiverheid van de ontvangen geloofsschat bedreigen, moest de Kerk het met een verdedigingswal omgeven, die opgebouwd was uit de dogmatische definities en afkondigingen van haar leergezag. Deze definities en afkondigingen hadden een onmiddellijk uitwerking op de eredienst waardoor die het volmaaktste monument van datzelfde geloof werd.

Diegenen die de Roomse ritus van de Katholieke eredienst weerom en tot iedere prijs tot zijn vroegste vorm willen terugschreeven en datgene wat in de begintijd de bevalligheid van een ongeunstelde schoonheid bezat opnieuw en artificieel willen samenstellen, vallen in het "*ongezonde archeologisme*" dat Pius XII op het juiste moment zo helderziend had veroordeeld. Zoals wij helaas moeten vaststellen wordt de eredienst hierdoor niet alleen van haar hele door de eeuwen heen verzamelde schoonheid beroofd, maar ook van al haar theologische bescherming. En dat uitgerekend op een zorgwekkend moment – misschien wel het hachelijkste dat de Kerk in haar geschiedenis heeft meegemaakt.

Tegenwoordig wordt door het hoogste kerkgezag officieel erkend dat er niet slechts buiten maar zelfs binnen de Katholieke Kerk scheuring en verdeeldheid heerst. De eenheid van de Kerk wordt niet alleen maar bedreigd, maar nu op tragische wijze op het spel gezet. Dwalingen tegen het geloof worden niet alleen bedekt verkondigd: feitelijk worden zij door de liturgische misbruiken en afdwalingen ons zelfs opgedrongen. Het prijsgeven van een liturgische traditie, die vier eeuwen lang het teken en onderpand was van de eenheid der eredienst, ten gunste van een andere liturgie die door zijn talrijke indirect geoorloofde vrijheden oorzaak van verdeeldheid vormt – en op zichzelf genomen van talrijke verborgen of openlijke vergrijpen en dwalingen tegen de zuiverheid van de Katholieke leer is doortrokken – vormt, om het eens zacht uit te drukken, een onmetelijke vergissing. »»»

De breuk met de traditionele Mis werd op twee manieren bewerkstelligd. Vooreerst in de begeleidende theologische motivatie waarbij de sacraliteit en het offerkarakter van de Werkelijke Tegenwoordigheid van onze Heer Jezus Christus (de transsubstantiatie) op vermetele wijze wordt weersproken, terwijl een welhaast obsessieve nadruk wordt gelegd op het 'gemeenschappelijk maaltijd' houden. Ten tweede is de liturgie zelf op essentiële punten aangetast. De Breve Esame Critico weet dat uitstekend onder woorden te brengen, waarbij ik hier slechts enkele aspecten aanhaal.

Ik citeer:

De reden waarom de offergedachte niet duidelijk tot uitdrukking wordt gebracht, ligt in niets anders dan in het onderdrukken van de centrale rol van de Werkelijke Tegen-

woordigheid (van Christus). Deze centrale rol kwam zo lichtend naar voren in de eucharistische liturgie van het Roomse missaal van de Heilige Paus Pius V (1566-1572). In de Algemene Inleiding wordt zij slechts eenmaal in een voetnoot genoemd, overigens het enige citaat van het Concilie van Trente! Deze vermelding verwijst evenwel naar de werkelijke tegenwoordigheid als voedsel. Maar nergens wordt er verwezen naar de werkelijke en blijvende Tegenwoordigheid van Christus in de getranssubstantieerde gedaanten van Lichaam, Bloed, Ziel en Godheid. Zelfs het woord ‘transsubstantiatie’ wordt absoluut vermeden.

De afsmeking van de derde persoon van de Allerheiligste Drievuldigheid in het offertorium – het gebed “Kom Heiligmakende God” – werd ook afgeschaft. Juist het gebed dat de nederdaling van de H. Geest over de offergaven vroeg, zoals Hij eens in de schoot van de Maagd afdaalde om daar het wonder van goddelijke Tegenwoordigheid te volbrengen. De afschaffing past geheel in dit systeem van zwijgende loocheningen en voortschrijdende afzwakking van de Werkelijke Tegenwoordigheid.

Tenslotte kan men onmogelijk voorbij gaan aan de afschaffing of verandering van de handelingen die het geloof in de Werkelijke Tegenwoordigheid uitdrukten. De Nieuwe Misorde verwijderde:

- a) Kniebuigingen, waarvan het aantal herleid is tot drie voor de priestercelebrant en tot één voor de aanwezigen op het ogenblik van de consecratie, die laatste niet zonder uitzonderingen (nu in 2017 knielt bijna niemand meer).
- b) Reiniging van de vingers van de priester boven de kelk.
- c) Vrijwaring van elk profane aanraking van de priestervingers na de consecratie.
- d) Reiniging van het heilig vaatwerk, wat niet meer onmiddellijk en op het corporaal moet gebeuren.
- e) Bescherming van Christus’ Heilig Bloed in de kelk door de palla.
- f) Verguldsel in het binnenste van het heilig vaatwerk.
- g) Wijding van een verplaatsbaar altaar.
- h) Gewijde steen en relikwieën op of in een verplaatsbaar altaar of op een gewone tafel als de ‘viering’ niet in een gewijde plaats gebeurt (deze laatste bepaling leidt onvermijdelijk tot huiselijke eucharistiefeesten in private woningen).
- i) Drie altaardwalen – herleid tot één enkele.
- j) Geknielde dankzegging, nu vervangen door het bespottelijke gebruik van priester en gelovigen die zittend hun dankzegging doen – een logisch verlengstuk van de nieuwe communieontvangst.
- k) Alle voorschriften als een geconsacreerde hostie op de grond viel, zijn nu herleid tot het bijna sarcastische “*ze wordt eerbiedig opgeraapt*”. (einde citaat)

De vraag is gewettigd of hiermee ook het wonder van de transsubstantiatie wordt belemmerd, een vraag die door de volgelingen van Kardinaal Lefèbvre in hun liefde voor Jezus en zijn Kerk positief wordt beantwoord. Volgens hen is er geen transsubstantiatie. Alhoewel de NOM een radicale breuk vertegenwoordigt met het verleden kan op grond van een aantal argumenten worden gesteld dat indien de Nieuwe Mis met de vereiste eerbied en intentie wordt uitgevoerd en bijgewoond de almachtige God zich niet onbetuigd zal laten om het wonder te voltrekken bij de uitspreking van de consecratiewoorden, die óók in de NOM Bijbels gefundeerd zijn, zij het enigszins afwijkend van de Tridentijnse Mis. Het zijn dus geldige consecratiewoorden.³ **Dank-zij die verschuldigde eerbied distantieert men zich van de afvallige en dubbelzin-**

³ De juiste formulering van de consecratiewoorden is uitermate belangrijk zonder welke er geen transsubstantiatie is. De intentie is even belangrijk, want anders wordt het een magische formule.

nige theologie waarmee de NOM destijds werd geïntroduceerd. De NOM moge niet ongeldig zijn indien op deze wijze gevierd, maar de genadegaven zullen ongetwijfeld minder zijn dan bij de traditionele Mis, waarvan de laatste versie die van 1962 is, in wezen nog steeds een Tridentijnse Mis. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat de NOM door een geldige paus bekrachtigd werd dat zich aansluit bij Jezus' woord in Matheüs 18:18: *“Wat door u op de Aarde gebonden is zal ook in de Hemel gebonden zijn.”*

Van niet te onderschatten belang in de discussie over de geldigheid van de NOM zijn de Eucharistische wonderen die zich op veel plaatsen in de wereld hebben voorgedaan bij vieringen volgens dat model. Om er enkele te noemen: in 1996 was er een zeer opmerkelijk Eucharistisch wonder in Buenos Aires waar Kardinaal Bergoglio bij betrokken was; in 1999 was er onder vele getuigen een Eucharistisch wonder in Lourdes; in december 2013 vond een Eucharistisch wonder plaats in het Poolse Legnica; in november 2015 was er een Eucharistisch wonder in Kearns in de Verenigde Staten; in februari 2016 was er een Eucharistisch wonder in Anpka in Nigeria.

Wat de geldigheid van de NOM betreft ten aanzien van het wonder der transsubstantiatie verwijs ik naar belangrijke profeten sinds de introductie ervan, zoals JNSR, die deze geldigheid direct of indirect onderschrijven. Om iedere twijfel uit te sluiten is hier een citaat uit het Boek der Waarheid gegeven op Witte Donderdag 5 april 2012:

«« Voordat Ik gekruisigd werd, was Ik aanwezig op een zeer belangrijk Paasfeest samen met mijn Apostelen, de nacht vóór mijn dood op het Kruis. Dit Laatste Avondmaal voorziet in een andere speciale gave. De gave om de Heilige Eucharistie te vieren is een sacrament van liefde om jullie te voorzien van een unieke gave waardoor jullie Mij waarlijk kunnen ontvangen in de Heilige Communie. Mijn werkelijke aanwezigheid – zoals aanwezig in de Heilige Eucharistie in de tegenwoordige wereld – verleent tijdens de viering van de Heilige Mis zeer bijzondere genaden aan diegenen die in staat van genade verkeren, die Mij beminnen, die Mij ontvangen. Mijn Tegenwoordigheid kan op een wijze gevoeld worden die jullie geloof zal versterken **indien jullie mijn waarachtige aanwezigheid in de Heilige Eucharistie erkennen.** Indien jullie mijn Tegenwoordigheid in de Heilige Eucharistie verwerpen, verwerpen jullie een der meest betekenisvolle gaven die Ik achterliet toen Ik naar de aarde kwam ter verzoening van jullie zonden. »»

Wat de intentie van de celebrant betreft is dit altijd uitermate belangrijk geweest. Als die ontbreekt is er geen geldig Misoffer. In die intentie deelt ook het kerkvolk mee. Ik citeer nu Paus Innocentius III (De Sacro Altaris Mysterio, 3:6): *“Niet alleen de priesters bieden het offer aan, maar ook de gelovigen: want wat de priester persoonlijk doet uit hoofde van zijn functie, doen de gelovigen gezamenlijk **middels hun intentie.**”* Sint Robert Bellarmine zegt (De Missa 1:27): *“Het offer wordt ten principale in Persona Christi voltrokken. De offerande die op de consecratie volgt is een soort getuigenis dat de hele Kerk **instemt met de offerande die Christus doet en dat samen met Hem aanbidt.**”*

Ik citeer ook Paus Pius XII uit zijn encycliek Mediator Dei, 1947 (§ 87-88, 92-93):

«« De riten en gebeden van het eucharistisch offer geven overduidelijk aan dat de offerande van het Slachtoffer door de priesters wordt gedaan ‘in gezelschap van het volk’. Want niet alleen zegt de heilige priester na de offerande van brood en wijn terwijl hij zich naar het volk keert het belangrijke gebed: *“Bidt, broeders dat mijn en uw offer welgevallig zij aan God de Vader almachtig”*, maar ook de gebeden waarmee het goddelijk Slachtoffer aan God worden opgeofferd, worden gewoonlijk in de meervoudsvorm uitgedrukt: daarmee

wordt eens te meer aangegeven dat ook het volk deelneemt aan dit verheven offer in zoverre zij hetzelfde opofferen. (...) Het is ook niet verbazend dat de gelovigen tot deze waardigheid verheven zijn. Door de wateren van de doop zijn Christenen volgens de gewone rechtsorde leden van het Mystieke Lichaam van Christus de Priester, en door het 'karakter' dat in hun zielen is ingeprent zijn ze aangesteld om God te aanbidden. **Zo participeren ze volgens hun conditie in Christus' priesterschap.**

(...) Voor dit hoogst belangrijke onderwerp is het noodzakelijk, opdat een gevaarlijke fout vermeden wordt, dat wij hier de exacte betekenis van het woord 'opofferen' kennen. Het onbloedig offer bij de consecratiewoorden, als Christus op het altaar tegenwoordig wordt gesteld in de hoedanigheid van een slachtoffer, wordt door de priester en door hém alleen volbracht als de vertegenwoordiger 'van Christus', en niet als de vertegenwoordiger van de gelovigen. Dit geschiedt omdat het de priester is die het goddelijk slachtoffer op het altaar plaatst waarmee hij het opoffert aan God de Vader als een offerande voor de glorie van de gezegende Triniteit en voor het welzijn van de gehele Kerk. De gelovigen nu nemen deel aan de offerande, te verstaan in deze beperkte betekenis en volgens hun eigen wijze, op een tweevoudige manier: namelijk dat zij het offer niet alleen aanbieden door de handen van de priester, **maar ook en tot op zekere hoogte in vereniging met hem.** Het is dankzij deze participatie dat de opoffering door het volk ook in de liturgische eredienst is opgenomen.

(...) **De conclusie dat het volk het offer samen met de priester opoffert is niet op het feit gebaseerd dat ze in hun functie als leden van de Kerk in dezelfde mate als de priester een zichtbare liturgische eredient volbrengen; want dit is het unieke privilege van de dienaar die voor dit dienstwerk door God is aangesteld: het is eerder op het feit gebaseerd dat het volk hun harten in lofzang, smeking, uitboeting en dankzegging verenigen met de gebeden of intentie van de priester, zelfs van de Hogepriester zelf, zodat in de ene en zelfde offergave van het slachtoffer en volgens een zichtbare priesterlijke eredienst, die aan God de Vader kunnen worden aangeboden. »»»**

De conclusie die hieruit getrokken mag worden is dat de aanwezigen bij de Heilige Mis door hun intenties via de Hogepriester Jezus Christus het Heilig Misoffer kunnen inschrijven in het enig Misoffer van het Cenakel, waardoor zich in Persona Christi het wonder voltrekt, zelfs indien de celebrant een totaal verkeerde intentie zou hebben. De intentie van de kerkganger(s) kunnen dan goed maken wat aan de intentie van de priester ontbreekt. Laten we wel wezen, de intentie van de priester zal bijna altijd onvolmaakt zijn en dat geldt a fortiori voor de kerkgangers. Maar dat is ook het geval bij een ander sacrament, de Biecht, waarbij de biechteling met een onvolmaakt berouw vergeven zal worden, indien de priester zijn absolutie geeft en de biechteling het voornemen heeft opgevat zijn leven te beteren en hij bij zijn Biecht geen zonden uit een vals schaamtegevoel heeft verzwegen. Als de celebrant niet in Persona Christi celebreerde, zouden de meeste misoffers ongeldig zijn (ook van de Tridentijnse Mis), als gevolg van lichte of zware zonden van de celebrant en door een verre van volmaakte intentie.

Het is aldus dat wij de zojuist aangehaalde woorden in het Boek der Waarheid mogen opvatten: *"Mijn Tegenwoordigheid kan op een wijze gevoeld worden die jullie geloof zal versterken **indien jullie mijn waarachtige aanwezigheid in de Heilige Eucharistie erkennen.** Indien jullie mijn Tegenwoordigheid in de Heilige Eucharistie verwerpen, verwerpen jullie een der meest betekenisvolle gaven die Ik achterliet toen Ik naar de aarde kwam ter verzoening van jullie zonden."*

Ad majorem Dei gloriam !!

APPENDIX-1

Boodschap 422 uit het Boek der Waarheid

Nieuwe wijzen om mijn Allerheiligste Eucharistie uit te reiken die voor Mij beledigend zijn.

Maandag, 7 mei 2012, 18:19 uur

Mijn zeer geliefde dochter, tot mijn Kerken over de hele wereld zeg Ik dit:

Weet dat Ik altijd aan jullie zijde sta zolang jullie mijn Allerheiligste Woord verkondigen. Tot mijn Katholieke Kerk, hoewel je kwelling veroorzaakte als gevolg van boosaardige zondigheid, weet dat Ik je nooit zal verlaten, ook al heb je gezondigd.

Maar weet dit:

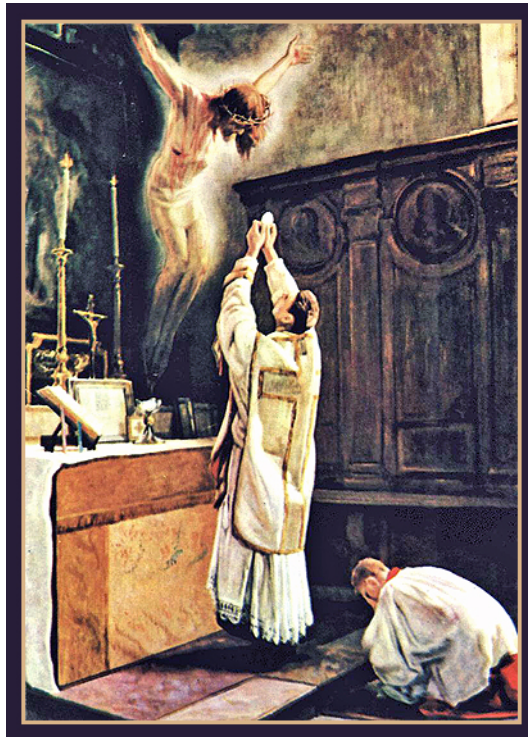
Jouw geloof in Mij is niet zo sterk als het zou moeten zijn. Je bemint Mij niet meer zoals je eens deed. Al de weelde die je opgestapeld hebt, brengt een afstand tussen Mij, jouw Christus en Redder en Gods gewone kinderen. Je beklom zo'n imposante hoogten dat Ik je niet kon bereiken om je mijn hand aan te bieden en je te redden uit het bederf in je binnenste.

Mijn Petrus, op wiens rots je gebouwd werd, onderwees jou de waarheid. En wat heb je gedaan? Je bouwde dikke stenen muren rondom jezelf. Dat veroorzaakte een gebrek aan communicatie met diegenen die je moest voeden met mijn Lichaam en Bloed waardoor hun zielen konden worden gevoed.

De van jou vereiste eerbied bij de uitreiking van mijn Allerheiligste Eucharistie ging verloren toen je mijn Tegenwoordigheid ontkende.

Toen Vaticaan II nieuwe voorschriften afkondigde, waren die geïntroduceerd door die kwade krachten van de Vrijmetselarij binnen jullie eigen wandelgangen. Op listige wijze stelden zij nieuwe wijzen voor om mijn Allerheiligste Eucharistie uit te reiken die voor Mij beledigend zijn.

Jouw zogenaamde verdraagzame onderrichtingen verkondigden een reeks van leugens met inbegrip van de weigering om de macht van de Heilige Aartsengel Micha-

ël te erkennen. Hij is de beschermer van de Kerk tegen Satan. Die (kwade) krachten onder jullie wisten dat. Dat is de reden waarom alle gebeden die vóór de Heilige Mis zijn hulp inriepen werden afgevoerd.

Vervolgens maakte jij je schuldig aan de grootste onwaarheid, namelijk dat de Hel niet moet worden gevreesd; dat dit slechts beeldspraak is. Die leugen, door veel van Gods kinderen aanvaard, had het verlies van miljarden zielen tot gevolg.

Hoe beledig je Mij! Aan alle nederige en gewijde dienaars onder jullie vraag Ik om terug te keren naar mijn leer.

Sta nooit toe dat de rijkdom onder jullie toeneemt, veronderstellend dat dit in mijn ogen aanvaardbaar is. Rijkdom, goud en macht, verzameld in mijn Naam, zullen je ondergang zijn. Je zult geen profijt halen uit mijn Heilig Woord.

Jij hebt geleden door de manier waarop je Mij beledigd hebt.

Denk nooit dat Ik de schuld geef aan de vele heilige Pausen die op Petrus' stoel hebben gezeten. Hun zending is altijd beschermd geweest. Veel pausen zijn gevangen geweest op de Heilige Stoel, omringd door vrijmetselaarsgroepen die God niet vertegenwoordigen.

Zij haten God en hebben vijftig jaar lang onwaarheden verspreid omtrent Gods Barmhartigheid. Hun drijfverijen hebben geleid tot de ineenstorting van de Katholieke Kerk. Dat was geen toeval. Dat was moedwillig en listig gepland met als doel het geloof van de Kerk te vernietigen; om het eerbetoon van gewone Katholieken aan de ene ware God te vernietigen.

Daarvoor zal je nu in de woestijn geworpen worden. Na Paus Benedictus zul je door Mij vanuit de Hemel worden geleid.

Ach, hoe heb je Mij doen wenen.

Ik roep al mijn gewijde dienaars die de waarheid kennen om op te staan en Mij, jullie Jezus, te volgen om de waarheid van Mijn leer te verspreiden in nederige dienstbaarheid. Jij moet de moed en de sterkte vinden om uit de as te verrijzen.

Bovenal, verwerp de leugens die de Valse Profeet jullie zeer binnenkort zal voorhouden. Hij zal de Katholieke Kerk versmelten met andere kerken, met inbegrip van heidense kerken, om zo één gruwel te worden, een ene wereldkerk zonder ziel.

Jouw Jezus

APPENDIX-2

Wat is de Juiste Intentie tijdens de Heilige Mis?

Uit: "De Heilige Mis, Getuigenis van Catalina Rivas", uitgever A.B. van 't Hooft, Berkel-Enschot, met imprimatuur van Monseigneur José Barahona C. El Salvador - San Vicente, 2 maart 2004. Een imprimatuur op het eerste gedeelte van haar geschriften werd in 1998 verleend door Monseigneur René Fernandez Apaza, de aartsbisschop van Cochabamba in Bolivia. (www.loveandmercy.org)

Catalina Rivas is een zogenaamde lekenmissionaris uit Bolivia van het Eucharistisch Hart van Jezus. Haar boodschappen zijn in de eerste helft van 1990 begonnen en zijn in 1998 in 8 delen uitgegeven.

UITTREKSELS VAN WOORDEN VAN DE MAAGD MARIA EN ONZE HEER JEZUS CHRISTUS

De Allerheiligste Maagd Maria zegt:

“Waarom moeten jullie op het laatste moment binnenkomen? Jullie zouden al voortijdig in de kerk moeten zijn om een gebed te zeggen en de Heer te vragen dat Hij zijn Heilige Geest mag uitzenden. Dat Hij in jullie de geest van vrede en verzoening uitstort en jullie ook uit de geest van deze wereld brengt met zijn dagelijkse zorgen, de persoonlijke problemen. Dat die de verstrooidheden verdrijft zodat jullie in staat zullen zijn dit heilige moment van de Eucharistie juist en waardig te beleven. Maar jullie komen pas als de viering al begonnen is en jullie nemen daaraan deel alsof het een of andere populaire gebeurtenis is zonder dat jullie op enige wijze geestelijk zich daarop voorbereiden. Waarom? Het is het grootste aller wonderen. Jullie zijn aanwezig om het moment van het grootste geschenk van de kant van de Allerhoogste mee te beleven. Maar jullie weten het niet hoog in te schatten.

Ik wil dat je aandachtig de lezingen en de hele preek van de priester aanhoort. Herinner je dat in de Bijbel staat: ‘Het woord van God keert niet terug alvorens het vrucht zal hebben voortgebracht.’ Als je aandachtig luistert zal iets van al hetgeen je hoort in je achterblijven. Je moet dan proberen gedurende de gehele dag over deze woorden die een spoor, een indruk in je binnenste hebben achtergelaten, na te denken en je deze in herinnering te brengen. Vaak

zijn het wellicht maar twee zinnen, een andere keer is het het hele evangelie of mogelijk ook slechts een enkel woord. In ieder geval zal wat in je blijft je de verdere dag proeven en je zult je over zijn smaak kunnen verheugen. En dan zal dit woord 'vlees worden' in jou zodat dit de manier en de wijze is om het leven te veranderen mits je eenvoudig toelaat dat het woord van God een bestaan omvormt. En zeg toch nu aan de Heer dat je hier bent omdat je datgene wenst te horen dat Hij op deze dag in jouw hart wil openbaren.

(Aan het begin van de offerande.) Bid zo: 'Heer ik offer U alles op wat ik ben, wat ik heb, wat ik kan, dat alles leg ik in uw handen. Bouw U op, o Heer, op het geringe en het armzalige dat ik ben. Door de verdiensten van uw Zoon verander mij o hoogste God. Ik bid U voor mijn familie, voor mijn weldoeners, voor ieder medelid van ons apostolaat, voor alle personen die ons bestrijden, voor al degenen die zich voor mijn armzalig gebed hebben aanbevolen. Leer mij hoe ik mijn hart op de grond van hun weg kan leggen opdat hun levensweg niet zo hard is en onder hun voeten de tederheid van de Liefde te bespeuren valt.' Zo baden de heiligen en zó wil ik dat ook jullie bidden.

(Niet lang daarna:) Het zijn de engelbewaarders van de personen die dit Heilig Misoffer opofferen voor vele intenties. Het zijn de engelbewaarders van diegenen die zich waarlijk bewust zijn van wat deze viering inhoudt. Het zijn de engelen van degenen die iets hebben wat ze de Heer aanbieden en opofferen... Offer op dit moment alles op, bied de Heer jullie zorgen, pijnen, dromen en illusies, jullie bedroefdheden, vreugden en smeekbeden aan. Herinner jullie dat de Heilige Mis een oneindige waarde heeft en juist daarom moeten jullie royaal zijn in het aanbieden en het opofferen van jullie smeekbeden en intenties. Er zijn ook engelbewaarders van mensen die weliswaar hier zijn, maar die niets opofferen, die totaal geen interesse hebben om ieder liturgisch moment van het Heilig Misoffer mee te beleven en die geen offergaven hebben die voor het altaar van de Heer kunnen worden gebracht.

Dat zijn de engelbewaarders van hier aanwezigen en desondanks afwezig. Dat betekent: het zijn degenen die uit gewoonte hierheen gekomen zijn of die vanwege een on-eigenlijk compromis of vanuit een sociale verplichting naar de Mis komen, die ook zelfs niet de wens hebben om het Heilig Misoffer bij te wonen. En die engelbewaarders gaan treurig naar voren daar ze niets hebben wat zij naar het altaar kunnen brengen behalve hun eigen gebeden.

Maak toch jullie engebewaarders niet zo bedroefd. Vraag véél, vraag eenvoudig om de bekering van de zondaren, om de vrede in de wereld, voor jullie familieleden, voor jullie burens, voor diegenen die zich voor jullie gebeden hebben aanbevolen. Vraag, verlang, smeeke véél af, maar niet alleen voor jezelf, maar ook voor de anderen, in het bijzonder voor jullie vijanden.

Bedenk dat het de Heer het meest bevalt indien jullie jezelf als zoenoffer aanbieden opdat Jezus, als Hij in het Heilig Misoffer vanuit de Hemel op Aarde neerdaalt, jullie door zijn eigen verdiensten kan omvormen en veranderen. Hoe zal men zichzelf aanbieden en opofferen? Er is de nietigheid, de armzaligheid en zondigheid van jezelf, maar als je dat alles in vereniging met de Jezus' verdiensten aanbiedt en opoffert dan is dat de hemelse Vader welgevallig.

(Toen brak het moment aan van de consecratie, waarop Catalina voor haar geestesoog achter de dienstdoende aartsbisschop een aantal personen ontwaarde:) Dat zijn alle heiligen en zaligen van de Hemel. Onder hen bevinden zich ook de zielen van uw familieleden die zich nu reeds in de tegenwoordigheid van God mogen verheugen. Is het niet waar dat je verrast bent mij een weinig achter de aartsbisschop te zien? Dat is zoals het nu eenmaal hoort... Ondanks de grote liefde die mijn zoon mij toedraagt heeft Hij mij niet de waardigheid en de macht verleend die Hij aan de priester toekende: namelijk Hem dagelijks met zijn handen in deze wereld te brengen op de wijze dat priesterhanden dit dag in dag uit laten gebeuren en tot stand brengen. Daarom heb ik zo'n hoge achting en waardering voor een priester en voor het gezamenlijke totale wonder dat God via hem tot stand brengt – dat het mij eenvoudigweg dwingt op deze plaats te knielen.

(Toen zag zij enkele vaaggrijze figuren:) Dat zijn de arme zielen uit het Vagevuur die op jullie gebeden wachten om zich te verkwikken en hun pijn te verlichten. Deze arme zielen zullen dan ook voor jullie smeken, maar zij kunnen voor zichzelf niets meer doen; jullie zijn het die deze arme zielen kunnen helpen zodat zij uit het Vagevuur kunnen komen om die eeuwige aanschouwing van God te bereiken en zich in alle eeuwigheid in Hem te verheugen.

Je ziet dus ook dat ik hier de hele tijd aanwezig ben. De mensen maken bedevaarten en bezoeken mijn verschijningsplaatsen en dat is ook terecht en goed vanwege de vele genaden die daar op deze plaatsen verkrijgbaar zijn. Maar ik verzeker jullie dat op geen enkele van mijn verschijningsplaatsen en in geen enkel deel van de wereld ik zolang zelf aanwezig ben als bij de Heilige Mis aan de

voet van het altaar. Waar de Heilige Mis wordt gevierd zal je mij altijd kunnen aantreffen. Aan de voet van alle tabernakels vertoef en blijf ik samen met de engelen omdat ik eenvoudigweg ook altijd bij Hem en met Hem ben.”

Nu volgt een beschrijving van het visioen van Catalina op het ogenblik van het Sanctus: “Het wonderschone gezicht van de Moeder Gods, zoals ook andere stralende gezichten, zoals zij daar knielen met gevouwen handen en in afwachting van het grote Wonder dat zich wereldwijd steeds weer hernieuwt en herhaalt, is alsof men zelf al in de hemel is. En dan te weten dat er onder ons mensen zijn die op dit moment heel ongeïnteresseerd en verstrooid zijn en met elkaar kletsen... Dát zeg ik nu met grote pijn in mijn hart: Er zijn heel veel mannen, nog meer dan vrouwen, die eenvoudigweg blijven staan en met over elkaar geslagen armen en deze gebeurtenis bijwonen als zouden zij de Heer een staande erbetuiging willen brengen, als ware het van ‘gelijke tot gelijke’.” De Heilige Maagd zegt: “Zeg de mensheid: Nooit is een mens meer mens dan als hij zijn knie buigt voor God!”

Catalina beschrijft haar visioen: “De celebrant sprak de transsubstantiatiewoorden uit over het brood. De aartsbisschop was van normale gestalte, maar opeens begon hij te groeien en vulde hij zich met stralend licht. Een bovennatuurlijk witgouden licht omhulde hem en straalde zeer sterk uit zijn gelaat zodat zijn gelaatstreken onherkenbaar waren. Toen hij de Hostie omhoog hief zag ik zijn handen en deze droegen op de rugzijde de wondetekenen van waaruit een groot intens licht scheen. HET WÁS JEZUS ! Het wás Hij die met zijn Lichaam het lichaam van de celebrant omgaf. En ik zag hoe Hij teder, liefdevol de handen van de aartsbisschop omvatte en omhulde. Op dit unieke moment begon de Hostie te groeien en werd steeds groter. Daarin verscheen het wonderbare gelaat van Jezus – zó liet Hij zich aan het volk zien.”

Instinctief wilde ik mijn hoofd buigen, maar Onze Lieve Vrouwe sprak het volgende: “Buig je hoofd niet, maar verhef je blik, aanschouw Hem, kijk Hem direct aan en ontwijk zijn blik niet en herhaal het gebed dat door de engel van Fatima werd uitgesproken: ‘Heer, ik geloof in U, ik aanbid U, ik hoop op U en ik heb U lief. Ik bid U om vergeving voor diegenen die niet in U geloven, die U niet aanbidden, die niet op U hopen en die U niet beminnen. Vergeving en barmhartigheid...’ En zeg Hem nu hoe je Hem liefhebt. Breng de Koning der koningen jouw hulde.”

De beschrijving gaat verder: “Direct daarna sprak de aartsbisschop de transsubstantiatiewoorden uit over de wijn.

Tegelijkertijd met het uitspreken van zijn woorden begon het te bliksemen vanuit de hemel en rondom het altaar. Er waren plotsklaps geen muren en geen dak meer op de kerk. Alles was donker. Er straalde alleen maar een klein schitterend licht op het altaar.

Opeens, op zekere hoogte, zag ik Jezus, gekruisigd en met zijn hoofd op zijn borst naar beneden gezonken. De dwarsbalken van het kruis werden door grote sterke handen gedragen. En vanuit het binnenste van dit schitterende licht kwam een lichtje te voorschijn gelijkend op een kleine glanzende duif en het vloog door het hele kerkschip om zich tenslotte op de linkerschouder van de aartsbisschop neer te laten, die nog steeds Jezus toonde en die het was, daar ik helder zijn lange haar, zijn stralende wondetekenen en zijn grote lichaam onderscheiden en zien kon, maar zijn aangezicht zag ik niet. En daarboven de gekruisigde Jezus.

Zijn gelaat was op de rechterzijde van de schouder naar beneden gezonken en alles wat men van zijn gelaat en zijn armen kon zien was geschonden, verbrijzeld en vol wonden. Op zijn borst aan de rechterzijde gaapte een wond en bloed borrelde in stromen eruit. Links voor en aan de rechterkant vloeide, zo vermoed ik, water eruit. Het was glinsterend en helder. Het scheen alsof het stromen van boven-natuurlijk licht waren die op de aanwezige gelovigen naar beneden stroomden en zich naar rechts en naar links bewogen. Het verbaasde mij, de hoeveelheid bloed die in de kelk werd uitgestort; het verontrustte mij dat de kelk zou overlopen en dat het bloed over het altaar zelf zou stromen en dat het een enorme bloedvlek zou achterlaten. Maar er liep geen enkele druppel uit.”

Op dat ogenblik zei de Heilige Maagd: “Dit is het Wonder van alle wonderen. Ik heb het je reeds vaak gezegd: voor

de Heer bestaat tijd noch ruimte. Op het moment van de transsubstantiatie wordt de gehele gemeenschap van gelovigen en meevierenden naar de voet van de Calvarieberg verplaatst, precies op het moment van de kruisiging van Jezus Christus.”

Toen we het Onze Vader begonnen te bidden sprak de Heer zelf voor de eerste keer tijdens dit Misoffer en zei tegen mij: “Let goed op. Ik wil dat je met de grootste innigheid en deelname die je tot stand kunt brengen bidt. En dat je juist op dit moment de persoon of die mensen die je in gedachten oproept, die jou in je leven het meeste pijn, leed en boosaardigheid hebben toegebracht, dat je ze op dit moment omarmt en aan je borst drukt en uit het diepst van je hart de volgende woorden zegt: ‘In Jezus’ naam vergeef ik je en wens je de vrede toe. In Jezus’ naam vraag ik je om vergeving en wens ik mijzelf de vrede toe.’ En als deze persoon de vrede verdient zal ze die ook ontvangen en behouden en het zal die persoon veel goed doen. Op deze manier zal diegene veel goeds ten deel vallen. Als echter deze persoon niet in staat is zich voor de vrede te openen, die in zijn hart toe te laten, zal deze vrede in jouw hart terugkeren. Maar Ik wens niet dat je de vrede ontvangt en aan andere personen geeft als je niet in staat bent van te voren te vergeven en deze vrede eerst in je hart te bezitten en te voelen.

Let toch op wat jullie doen (vervolgt de Heer): Jullie zeggen steeds weer in het Onze Vader ‘vergeef ons onze schuld zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren.’ Als jullie slechts in staat zijn om te vergeven maar niet te vergeeten zoals velen steeds weer aantonen, dan stellen jullie ook aan de vergeving van God voorwaarden. Jullie zeggen dan vergeef mij slechts in de mate zoals ik in staat ben te vergeven, niet meer en niet minder.”

Catalina verzucht: “Ik kan mijn pijn en het berouw dat mij overkwam totaal niet onder woorden brengen toen ik eenmaal begreep hoezeer wij de Heer kwetsen en hoezeer wij onszelf schade toebrengen en verwonden met het beledigd zijn, met de jaloezie en de haatgevoelens en met andere hatelijke gedragsmanieren die meestal uit minderwaardigheidscomplexen en overgevoeligheden voortkomen. Ik heb toen vergeven, ik heb van ganser harte vergeven, en ik vroeg allen die mij ooit hadden verwond om vergeving, om zo de vrede van de Heer te mogen ontvangen en diep in mijn binnenste te voelen.

Nu kwam het moment van de communie van alle celebrerende priesters. Daar bemerkte ik de aanwezigheid van alle priesters aan de zijde van de aartsbisschop. Toen hij de

Heilige Communie ontving, zei de Heilige Maagd: “Dit is het juiste moment om voor de celebranten, de priesters die hem begeleiden, te bidden en te smeken. Spreek mij aldus na: ‘Heer, zegen hen, heilig hen, sta hen bij, houd hen rein, houd van hen, bescherm hen. Behoud hen met en in uw liefde. Denk daarbij aan alle priesters over de hele wereld. Bid voor alle godgewijde zielen, ordeleden en religieuzen.”

Tijdens de communie van de kerkgangers was er een vrouw van wie Catalina wist dat zij juist voordat de Heilige Mis begon had gebiecht. Toen nu de priester het Lichaam van de Heer op haar tong legde, flitste een lichtstraal door deze vrouw, eerst door de rug en daarna naar boven toe door de schouders en het hoofd en zo werd zij met zeer wit – diep gouden – licht doordrongen. Daarbij zei de Heer: “Zo is het als Ik het genoeg heb een ziel te omhelzen die met een geheel rein hart komt om Mij te ontvangen.”

Toen ik zover was om de Heilige Communie te ontvangen, sprak Jezus opnieuw tot mij: “Het laatste avondmaal was het hoogtepunt van de grootste vertrouwelijkheid met de mijnen. In dit uur der liefde stelde Ik het sacrament in dat in de ogen van de mensen de grootste liefdeswaanzin en dwaasheid is. Ik maakte Mij namelijk tot gevangene van de liefde. Ik stelde het sacrament van de Heilige Eucharistie in. Ik wilde bij en onder jullie blijven tot aan het einde der tijden, want mijn liefde kon niet verdragen dat Ik jullie, die Ik meer dan mijn eigen leven liefheb, als wezen achterliet.”

De Heer liet mij toen het gebed aanschouwen van een vrouw: “Heer denk eraan dat het alweer het einde van de maand is en ik geen geld heb om de huur te betalen, de lening voor onze auto, het schoolgeld voor de kinderen. U moet wat doen om mij te helpen. Alstublieft, zorg ervoor dat mijn man ophoudt met zoveel te drinken. Ik kan zijn voordurende dronkenschap eenvoudigweg niet meer verdragen. En ik bid ook voor mijn zoon die een jaar zal verliezen als U hem niet met zijn examens helpt. En vergeet ook mijn buurvrouw niet, want die moet daar beslist weg; dat ze eens eindelijk werkelijk verhuist!”

Jezus zei met een treurige ondertoon in zijn stem: “Heb je het niet gezien en ook niet opgemerkt? Besef je wat er aan de hand is? Niet één keer heeft deze vrouw Mij gezegd dat ze van Mij houdt. Niet één keer heeft zij Mij bedankt dat Ik als geschenk voor de mensen ook voor haar mijn godheid vanuit de Hemel naar de armzalige mensheid hier beneden bracht ten einde de mensen tot Mij omhoog te kunnen heffen. Niet één enkele keer heeft zij gezegd: ‘Dank U Heer.’ Het was één lange litanie van smeekbeden. En zo

gedraagt zich bijna iedereen die hierheen komt om Mij te ontvangen. Ik ben uit liefde voor jullie gestorven en ben opgestaan, ook uit liefde. En sindsdien wacht Ik, ook uit liefde, op ieder van jullie, maar jullie merken het zelfs niet één keer hoezeer Ik naar jullie liefde verlang en ernaar dorst. Wees indachtig dat Ik de ‘bedelaar’ van de liefde ben in dit verheven zo wezenlijke en belangrijke uur voor de ziel.

Toen de aartsbisschop op het punt stond de zegen te geven sprak de Heilige Maagd opnieuw: “Opgepast, let op en kijk wat je doet... Je maakt een nietszeggend gebaar in plaats van een kruisteken. Bedenkt toch eens dat dit de laatste zegen kan zijn die je uit de handen van een gewijde priester mag ontvangen. Je weet niet of je al dan niet sterft bij het verlaten van de kerk. En je weet ook niet of je nog ooit de gelegenheid krijgt dat een andere priester je zijn zegen geeft. Deze gewijde handen geven je de zegen in naam van de Heilige Drie-eenheid en daarom is het meer dan rechtmatig dat je het kruisteken respectvol en aandachtig maakt, alsof het het laatste in je leven zou zijn.”

Jezus vroeg mij op het einde van de Heilige Mis nog enige minuten bij Hem te verblijven. Hij zei: “Ga toch niet haastig op het einde van de Heilige Mis direct de kerk uit. Blijf toch een moment – een paar minuten – in mijn gezelschap, geniet toch van mijn tegenwoordigheid en laat Mij daaraan vreugde beleven dat jullie bij Mij zijn. (...) Wel ben Ik altijd bij jullie, maar jullie zijn het die Mij verlaten en Mij alleen laten. De Mis is uit en jullie verlaten de kerk en het is meteen het einde van de Christelijke levenshouding en voornemens. Het is afgelopen uit met Jezus!

Een andere keer sprak de Heer over mensen die bij het krijgen van de Heilige Communie en de ontmoeting met Hem dit eenvoudig tot een gewoonte en alledaagsheid maken, mensen die ieder gevoel van verbazing en verwondering over deze ontmoeting met Hem verloren hadden. En Hij legde uit dat deze ‘routine’ bepaalde mensen zó lauw en zó onverschillig maakt. (...) Zo vervult men zijn levensplicht zonder enige smaak voor het bovennatuurlijke.

Catalina becommentarieert: “Wij leken hebben een belangrijke rol binnen onze Kerk. Wij hebben niet het recht de zending te weigeren die de Heer iedere gedoopte geeft, namelijk de verkondiging en verbreiding van de Blijde Boodschap. Wij hebben niet het recht al deze kennis voor onszelf te houden en niet aan de wereld door te geven. Wij hebben niet het recht onze broeders van honger te laten sterven terwijl wij zoveel en voldoende brood in onze handen hebben!”